

[Tove Jørgensen]

for afgørelsen af de pågældende sager. Ombudsmanden henviser specielt til, at det ville kunne give et fastere grundlag for tilsynet med udlændinges afgørelser, og at det må have værdi, at der sikres tilstedeværelse af en offentlig information om den praksis, der følges, og hvis nærmere indhold ikke fremgår af lovens tekst.

Derfor virker det utroligt, at fremmedpolitiet's chef, politimester Søren Sørensen, kan udtale, at der ikke er behov for sådanne nærmere fastsatte regler, især da når man tænker på, at man i samme sag har fulgt to vidt forskellige procedurer med hensyn til udvisning. Jeg vil meget gerne vide, hvad ministeren mener om disse udtalelser fra hr. Søren Sørensen.

Jo mere man graver i sagen, jo mere ligner denne udvisning faktisk en udlevering, med den ene forskel, at Danmark ikke har nogen udleveringsaftale med Mexico.

At man så samtidig har udnævnt Martinez til flykaprer, virker påfaldende, som om man har ladet sig påvirke af den seneste tids begivenheder, selv om der ikke er påvist nogen forbindelse. At Martinez' bror er løsladt fra mexikansk fængsel i forbindelse med en flykapring, berettiger dog ikke til at beskyldte hele familien for at være flykaprere. Det turde vist være et nyt princip i retsplejeloven, der meget snerper henimod for smed at rette bager.

Vi har som sagt ikke noget grundlag for at tage stilling til de beskyldninger, der er fremsat, og vi kan ikke påstå, at Martinez var terrorist og flykaprer. Vi kan heller ikke påstå det modsatte, at han ikke var det, men vi skal tro på de påstande, og det er i hvert fald ikke nok, for det er der ikke tilstrækkelig dokumentation for. Mange af sigtelserne er hemmeligtstemplede, men hvis de er af samme lødighed som noget af det, der er kommet frem i forbindelse med ransagningerne, virker det ikke betryggende. Der er det med, at spejderudstyr, der kan købes i enhver lejrbutik, bliver erklæret for spionudstyr, og oplysningerne om afhøringerne hos det norske politi, hvor de to anholdte brødre blev spurgt om, hvorfor de havde streget flyruter ind med rødt, indtil man opdagede, at det var et almindeligt trykt SAS-kort, som ligger i enhver flyvemaskine, de havde i deres taske. Hvis det er besiddelsen af et sådant kort, der gør én til potentiel flykaprer, er der vist

grund til at være lidt på vagt, og jeg vil gerne høre, om det var sådanne beviser, der gjorde, at man måtte opgive sigtelserne, eller var der alvorligere ting?

Mon ikke det af hensyn til retssikkerheden her i landet og ikke mindst af hensyn til det menneske, som man nu har overladt til en uvis skæbne, havde været i alles interesse at få sagen prøvet ved en domstol?

Jeg kunne godt tænke mig at stille endnu et spørgsmål, og det lyder: hvornår er det, retstilstandene i et land begynder at ændre sig? Hvornår er det tidspunkt nået, da retssikkerheden begynder at smuldre væk?

Der har flere gange her i dag været henvist til retsopgøret efter anden verdenskrig, men der er grund til at fremhæve, at dette opgør skete på baggrund af nogle begivenheder, hvorved dette ting lidt efter lidt lod retsfølelsen i den danske befolkning afstumpes. Man kan spørge, om det skete med kommunistloven i 1941? Skete det før? Skete det, da kommunistloven skulle udvides til sympatisører og med en strafferamme på 16 år? Eller skete det først, da modstandsbevægelsens unge stod ved pælen i Ryvangen?

Kendsgerningen er, at nogle mennesker blev dømt til døden, og derfor er det vigtigt at spørge: Hvor er det, vi skal standse? Hvornår er det, vi skal være på vagt? Er det første gang, eller hvornår?

Jeg vil naturligvis ikke hævde, at vi nu er i gang med en nødretslovgivning, som man kaldte det i 1941, og naturligvis skal vi forsøge at sikre samfundet imod terrorisme, men det er uhyggeligt, hvis beskyldninger og retssager bag lukkede døre er tilstrækkeligt til at blive stemplet som terrorist. Det er det, der er sket for mexikaneren, og det vil kun blive endnu værre, hvis en sigtet ikke længere kan vælge sin egen forsvarer, således som fru Ebba Strange var inde på, og jeg er ganske enig med hende. Derfor er det nu, vi skal være på vagt, det er nu, det første liv hænger i en tråd. Folketinget bør i dag tage stilling til alle disse spørgsmål ved klart at tilkendegive over for regeringen, at praksis i udvisningssager bør defineres klart og gøres almindeligt bekendt, så at udlændingene ved, hvad de har at rette sig efter. Og i den konkrete sag må regeringens ansvar fastholdes. Den bør forpligtes til at finde ud af, hvad der er blevet af Martinez, og give ham en chance for